

ANDREW M. GREELEY

AZ
ÍR CSIPKE
REJTÉLYE

ANDREW M. GREELEY

AZ
ÍR CSIPKE
REJTÉLYE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Andrew M. Greeley: Irish Lace
A Tor Book. Published by Tom Doherty Associates,
Inc, New York
© 1996 by Andrew M. Greeley Enterprises, Ltd.
All rights reserved

Fordította *Sóvágó Katalin*

Fedélterv:

Hungarian translation
© by Sóvágó Katalin, 2008

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2008
honlap: www.maecenaskiado.hu

Kelly Anne-nek, Jacknek, Seannak és Liamnek

1.

– Dermot Michael! – sikoltott fel Nuala vasárnap délután, és a karomba vágta a körmeit. – Fordulj be! Valami szörnyűség történik itt! Rakásra hálnak az emberek!

Éppen az ötórai híreket hallgattam. Újabb galériát raboltak ki a River North városrészben, ezúttal a Thalberget, az Erie és az Orleans utca sarkán. A harmadik ilyen rablás ebben a hónapban. A rendőrség feltételezése szerint kapcsolatban állhat a Szépművészeti Múzeum Monet-kiállításának megnyitásával, de szerintem ez badarság.

Kikapcsoltam a rádiót, és a 31. utcánál engedelmesen lekanyarodtam a Lake Shore sztrádáról.

Nuala Anne McGrail (más néven Marie Finnuala Anne McGrail) látnok. Vagy médium, akin keresztül szellemek üzennek. Nézőpont kérdése. Ő valószínűleg egyszerűen azt mondaná, hogy „megérez bizonyos dolgokat”. A kelta őskor homályából és hőseposzaiból ittmaradt kövület, igaz, hogy annak viszont gyönyörű, olyan nő, akit régen imádtak volna mint jóst, prófétát, vagy akár kisebb istennőt, bár az is lehet, hogy megégették volna mint boszorkányt.

Ma könyvelő.

Mellesleg a nevét úgy kell ejteni, hogy „Núla”. Az „ú” legyen jól elnyújtva, és legyen egy csipet mocsári-ködös-esős-tengeri zamata, ami nagyon nehéz, habár a bátyámnak, George tiszinek elsőre sikerült.

Nualánál, legalábbis tudomásom szerint, nem gyakori ez a látnoki révület. Ha rájön ez a, minek is nevezem, „állapot”, akkor komolyan veszem, mert ez általában azt jelenti, hogy bele fogunk keveredni egy régi titok megfejtésébe, és talán egy újéba is. A többes szám

első személyt meglehetősen nagyvonalúan használom. Nuala nemcsak látnok, de nyomozó is.

A mellemhez szorította a fejét.

– Csinálj valamit, Dermot Michael, hogy hagyják abba! Csinálj valamit!

Átkaroltam, ami igen kellemes élmény mindenkoron.

– Nem lesz semmi baj, Nuala! Kapaszkodj csak erősen belém!

Befordultunk a Lake Meadows városrészbe, amely a közép- és a felső középosztály egyik első integrált lakóparkja a Michigan-tó déli partján. Elegáns tájkertészeti megoldásokkal tagolt üveg-acél toronyházak Mies van der Rohe stílusában, amelyeket magas kerítés véd a bennszülöttektől. A társaság – férfiak, nők, gyerekek –, amely a pázsiton lustálkodva élvezte a háborús hősök emléknapjának verőfényét, ízléses egyvelege volt a fehérnek, a feketének és a barnának. Faji integráció, mondta egyszer valaki, a szegények ellen.

– Mi ez a hely? – kérdezte Nuala.

Fehér sortot viselt, és sötétpiros pólót, „Galway Hooker” felirattal.

– A Lake Meadows lakópark – magyaráztam. – Csinosan karbantartott bizonyítéka annak, hogy lehetséges a faji integráció, amíg egyetlen osztályra korlátozod, és jó magas kerítéseket építesz.

– Ó – mondta elhaló hangon.

– Nagyjából ennyi – tettem még hozzá.

– Dermot Michael, most biztos azt gondolod, hogy kapitális hülye vagyok.

Komolyan azt mondta, hogy „kapitális”. Vagyis igyekezett kirostálni szóhasználatából az utcai argót, amely a dublini Trinity egyetemen a mindennapos érintkezés nyelve volt.

– Sose gondolnék ilyet, Nuala. – Szorosabban átöleltem, és megsimogattam hosszú, fekete haját.

– De majd fogsz! – Szipogni kezdett. – Nem akarsz visszaküldeni a dágványba?

– Dehogysis, hölgyem!

Tovább szipogott.

Hogy írjam le önöknek ezt a döbbenetes fiatal nőt?

Mondjam-e, hogy a legszebb nő, akit valaha láttam, és bizonyosan a legszebb azok között, akiket magamhoz ölelhettem?

– Mi volt ez a hely a lepra Lake Meadows előtt? – kérdezte, és közelebb fészkelte magát hozzám.

– Gondolom, nyomortelep.

– Történt itt valami borzasztó?

– Talán a mészárlás a Dearborn-erődnél, bár azt hiszem, az valamivel északabbra állt.

– Az mi volt?

– Az első chicagóiak a folyó torkolatában telepedtek meg, azon a részen, amit ma belvárosnak hívunk. A hadsereg erődöt épített, hogy megvédje a telepeseket az őslakosoktól és a britektől. Dearborn-erődnek nevezték el, egy Detroit melletti kisvárosról. Az 1812-es háborúban, miután a britek elfoglalták Detroitot, a helyőrség parancsnoka rendkívül ostobán úgy döntött, hogy elhagyja az erődítményt, és visszavonul az indianai Vincennesbe, a Wabash folyó partján. Nem ez volt az amerikai katonaság utolsó tragikus tévedése. Alighogy kitétek a lábukat az erődből, az indiánok mind egy szálig legyilkolták őket. Ezt jelképezi Chicago város zászlájában a négy csillag egyike.

– Hányan haltak meg?

– Azt hiszem, negyvenen.

– Itt sokkal többen.

– Ó.

Tegnap este Grand Beachen a füleembe súgta:

– Hát nem klassz, hogy Tessa sógornődnek megint gyereke lesz, ráadásul végre fiú a három lány után?

- Ezt ki mondta neked?
- Senki. – A szájához emelte az ujját. – Ez titok!
- Aha!

Egyszer azt írtam róla, hogy olyan, mint egy pogány ír istennő – Bride, vagy Bionna, vagy Sionna, vagy Erihu, vagy Maeve, vagy hogy is hívják ezeket a szépséges és félelmetes hölgyeket. Bár soha egyikkel sem találkoztam, így csak a túlfűtött képzeletem működött. A képzeletem mindig túlfűtött, ha Nuala Anne jelen van. A kislány – hiszen még huszonegy sincs – lélegzetelállító szépség. Tejfehér bőrtől, derékig érő fekete hajától földbe gyökerezik az ember lába, és rögtön szeretne sokkal többet látni ebből az ifjú teremtésből. Finom csontú, keskeny arca az a fajta, amely a női magazinok címlapjáról fixírozza a világot – azzal az eltéréssel, hogy a címlaplányok sötétkék szemében nem kísértének sejtelmesen a lápok, a druidák és az óír költészet. Ez az arc a járomcsonttól lefelé olyan elegáns lendülettel vékonyodik, hogy valósággal esdekel egy megnyugtató, gyöngéd férfikéz cirógatásáért. Ám az ívet lezáró, akaratos áll arra figyelmezteti a tolakodó vagy tolakodni óhajtó férfikezeket, hogy ajánlatos lesz jól viselkedniük, mert nagyon megbánhatják.

Az alakja szépségversenyre illik. Viszonylag szemérmes bikinit viselt Grand Beachen a hétvégén, mégis megállt miatta a forgalom. Férfiak, de még a nők is tátott szájjal bámultak rá. Ám a fürdőző szépségek testéből általában hiányzik Nuala kecsessége és kisportolt energiája. Arca és teste szinte állandó mozgásban van, így ha nagy ritkán meg is állapodik, nehéz megmondani róla, hogy milyen a valóságban.

Legfeljebb azzal a jelzővel lehetne illetni, amelyet vélhetőleg dühösen utasítana vissza – ez pedig az ennivaló.

Miközben nyugtatgattam a víziója után, megfordult a fejemben, hogy benyúlok a pólója alá, és megciróga-

tom hasának sima, bársonyos bőrét, amire alkalmanként engedélyt kaptam. Tulajdonképpen szinte minden alkalommal, amikor én úgy akartam.

A Michigan-tó elég hideg május végén. Noha figyelmeztettük tegnap, hogy a víz nincsen húszfokos, lecsörtetett a lépcsőn, ledobta a fürdőköpenyét, és fejest ugrott a tóba. Mi, helyiek, visítva rohantunk volna ki belőle. Ő úszott vagy száz métert erőteljes krallozással, aztán megfordult, visszaúszott, és diadalmasan emelkedett ki a vízből, mint egy magas, nádszálvékony sellő.

– A fürdőköpenyemet, Dermot! – parancsolta. – Hogy ez milyen üdítő! Sokkal melegebb, mint az Atlanti-óceán vagy az Ír-tenger!

Nem tette hozzá, mert a családom is ott toporgott körülöttünk álmélkodva, hogy ő és az anyja sokszor nem viselnek semmit, úgy úsznak az Atlanti-óceánban. „Ha a férfiak megtehetik, mi miért nem?”

Nuala a legfiatalabb egy ír ajkú család hat gyereke közül, akik Carraroe-ban laknak, valahol a Connemara-félsziget végében. Az anyja elmúlt hatvan, de még mindig vonzó asszony, ami azt ígéri, hogy Nuala szépsége változhat, de nem halványul.

– Az biztos – mondtam egyszer, kötözködő hangulatban –, hogy ha összefutnék kettőtökkel a jelenlegi állapototokban, elsőnek anyádat nézném meg. Tizenkilenc évesen akárki lehet szép.

– Az csak azt mutatná, hogy jó ízlésed van – felelte, egy határozott legyintéssel elintézve piszkos fantáziámat.

– Jobban vagy? – kérdeztem, miközben a 31. utca és a Cottage Grove sarkán várakoztunk.

– Most már fakul... Olyan sükebókának érzem magamat ezekkel a dilis rohamokkal!

– Szerintem nem vagy sükebóka, Nuala Anne – mondtam, és gyengéden megsimogattam a karját.

– Nem érdekel a véleményed. Szerintem háromujjú lajhár vagyok.

– Mikor utoljára számoltam, tíz ujjad volt.

Elnevette magát, és akkor már én is vele nevettem.

Megcsókolt, hozzám tapadt. Gyönyörű melle ingerkedőn bökdöste a bordáimat.

– Dermot Michael Coyne, te vagy a legdrágább, legaranyosabb, legcsodálatosabb ember a világon!

– Ezzel egyetérték – mondtam.

Milyen természetű a kapcsolatom Nuala Anne-nel? Hát, ez jó kérdés. Nyilvánvaló, hogy reménytelenül szerelmes vagyok belé azóta, hogy egy esős éjszakán megláttam a Trinity mellett O’Neill kocsmájában.

Kihallgattam, amikor a parton rólam beszélgetett egy lánnyal.

– Hogy együtt élek-e Dermot Michaellal? Ne beszélj zöldeket! Nem élek vele, nem hálok vele, nem vagyunk jegyesek, nem leszünk jegyesek, nem udvarol nekem, nem járunk együtt, úgy fogalmazhatnék, hogy félig-meddig társak vagyunk.

Úgy gondoltam, hogy ez elég találó meghatározása kapcsolatunknak.

A másik csitri mondott valamit, amit nem hallottam.

– Tiszteletben tartja a szabadságomat. Én végül is nagyon zöldfülű vagyok itt, és úgyszólván ki se nőttem még a gyerekkorból.

A másik lány nevetett. Azt persze nem tudhattam, hogy Nuala mennyiben ironizál.

Tulajdonképpen annyira szeretjük egymást, hogy feleségül akarom venni majd egyszer, valamikor. Dublinban ugyan megmondta, hogy sosem megy férjhez, mert, mint kifejtette, a házasság és a család csak még több keserőséget és veszteséget hoz. Ennek ellenére úgy látom, ő is feleségül akar jönni hozzám, habár erről még egy szóval sem beszélt. Valószínűleg már a hétvégén

jönne, ha kérném. De most egyelőre nagyon új Amerikában. Meg kell vetnie a lábát a földön, el kell döntenie, hogy könyvelő akar-e lenni, vagy énekesnő, vagy színésznő. A lányok, akiket Chicagóban ismerek, általában jól benne járnak a második ikszben, mire rászánják magukat a házasságra, a férfiak a harmincon is túl vannak. Rengeteg időnk van, mondom a családomnak, akik első látásra beleszerettek Nualába. Ha majd huszonöt éves lesz, én meg úgy harminc, akkor talán majd felkészül arra az elkötelezettségre, amelyet a házasság megkövetel.

Azt mondják, hogy javíthatatlan ír agglegény vagyok. Kérdem én: hogy lehetnék javíthatatlan ír agglegény huszonöt évesen?

– Jóval előbb elkapja a grabancodat, Derm – mondta George bátyám, a tizsi, akivel Nuala gyakran összehasonlít. Az összehasonlításból én jövök ki vesztesen.

– Ahogy lesz, úgy lesz! – mondom, idézve Nuala egyik kedvenc szövegét.

Bekapcsoltam a gyújtást, kitolattam a 31. utcából, lehajtottam a Vernonon, amely a Cottage Grove folytatása a lakóparkban. Aztán bekanyarodtam, visszatértem a 31. utcába, és onnan a tóparti sztrádára. Hétfő helyett vasárnap délután vittem haza Nualát, mert vasárnap és szerda este a Trikolórban énekel, ami egy ír kocsmá a Webster úton, Clybourn és a Chicago folyó között, nem messze a Southport úttól és Belden Place-től, Nuala lakásának közelében. Nem voltam odáig az ötletért, mert a Trikolór törzsközönsége kissé kétes alakok gyülekezete az én ízlésemnek, és túl zajosan hirdetik, hogy republikánusok.

Azonkívül megvan rá az esély, hogy a többségük illegálisan került ide. A bevándorlási hivatal általában békén hagyja az íreket, mert túlságosan buzgón kajtat a latinok, az ázsiaiak, néha a lengyelek után. Időnként

azonban megpróbálja besöpörni az íreket is. Nuala teljesen törvényesen tartózkodik nálunk a lot-tón nyert Morrison-vízumával, és megvan az értékes zöldkártyája, attól félttem, hogy a bevándorlási hivatal előbb kiutasíthatja, mint hogy leállíthatnánk őket, főleg mivel mostanában az amerikaiak körében megint erősödik az idegengyűlölet.

„Republikánuson” nem Bob Dole-t, vagy Newt Gingrichet vagy Phil Grammet vagy a többi ilyen görénnyt értem. Itt ugyanazt jelenti, mint az IRA nevében. Pillanatnyilag tűzszünet van Írországban, bár úgy néz ki, hogy a britek megint el fogják cseszni. De a Trikolórban is azzal dicsekszenek a nagypofájúak, persze biztos távolságra Belfasttól vagy Derrytól, hogy szét fogják robbantani az angolokat.

– Rakás hülye az összes fostalicska – legyint rájuk Nuala. – Különben is, Dermot Michael, te láttál már engem utcai verekedésben, tudod, hogy képes vagyok vigyázni magamra. Mellesleg mi közöd neked ahhoz, hogy hol énekelek?

Most megfogott.

Ezzel azt közölte velem, hogy nincs jogalapom bármit is előírni neki. Legalábbis egyelőre.

Azt sem szerettem, ahogy azok a bárdolatlan taplók méregették. Bár még ők is befogták a szájukat, ha Nuala énekelt.

Nem úgy nézek ki, mint egy gengszter. Szóke vagyok, simára borotvált, és nyájas tekintetű, habár Nuala veszedelmes óriásnak mond. A kocsma szőrös, fekete vagányai málénak néznének, mert nem tudják, hogy a futballcsapat csatára és birkózóbajnok voltam a Fenwick gimnáziumban. Egyszer három ilyen strigót vágtam bele egy kirakatba a dublini Pembroke Roadon, és megmondom az őszintét, alig várom, hogy ismét megtehessem.

– Aztán semmi macsó erőszak az én kocsmában, amikor énekelek – figyelmeztet Nuala annyi tekintéllyel, amekkorát II. János Pál megirigyelhetett volna. – Hacsak nem én kérem.

– Igenis, nagysám – mondom engedelmesen. Ettől függetlenül irtóra szeretnék orrba vágni valakit, amint belépek abba a kocsmába. Gondolom, a tesztoszterontól van.

Észak felé tartottunk a sztrádán a csodálatos chicagói várossziluett felé. Olyan volt a tavaszi alkonyat fáradó izzásában, mint egy halvány rózsaszín vízfestmény.

– Megszokom valaha ezt a látványt? – kérdezte Nuala. – Vagy örökké zöldfülű leszek?

A Loop* kanyonjaiban még mindig félős áhítattal néz fel a magasházakra. Nekem kell vigyáznom rá, hogy ne gázolják el a járművek és a gyalogosok.

– Szeretem a zöldfülűségedet, és remélem, sosem szokod meg a városképet – mondtam.

– Nem tudom, miért történnek velem ezek a dolgok – tűnődött vontatottan. – Nem akarom, hogy megtörténjenek, és általában semmire sem jók.

– Egy kis Neander-völgyi gén?

– Azok laktak barlangokban?

Nem kellett ránézniem, anélkül is tudtam, hogy kötődő kedvében van.

– Fajtánkkal párhuzamosan léteztek valami százezer évig – tettem hozzá. – Egyesek szerint elkeveredtünk velük, mások szerint nem keveredtünk. Nem volt olyan fejlett a beszédképességük, mint a mienk...

– Akkor nem származhatok tőlük.

– ...így egyesek azt gondolják, hogy valami telepátiafélével kommunikáltak, ami nagyon hasznos volt nekik, de nem olyan hasznos nekünk.

* Chicago legrégebbi része. *(a fordító)*

– Mi történt velük?

– Egy csomó elmélet van rá. Az egyik szerint mi irtottuk ki őket, bár ennek nincs nyoma. A másik szerint kihaltak, mert több tízezer éves együttélésünk során lemaradtak tőlünk a természeti erőforrásokért folytatott versenyfutásban. A harmadik szerint elkeveredtünk velük, így mindnyájunkban van egy csipet Neander-völgyi. Egyébként Neandernek azt a német folyót hívják, ahol megtalálták az első maradványaikat.

– Az ember jobban szeretné, ha inkább a szerelem lett volna az oka, mint a gyűlölet.

– Tényleg jobban szeretné.

– Olyan sokat tudsz, Dermot Michael, még sincs egy tisztességes állásod.

Ugyanis nem dolgozom. Egy szalmaszálat sem teszek keresztbe. Nuala titokban büszke erre, de nem hagyja ki az alkalmat, hogy nyaggasson velem.

– Vagy talán hajdan bennünk is megvolt ez a telepáti-
kus képesség, de mivel legalább tízezer éve nem használjuk, kissé berozsdásodott. Lehet, hogy neked csak kivételesen fejlett érzéked van hozzá.

– Szóval nem vagyok boszorkány?

– Ha az vagy, akkor te vagy a legszebb boszorkány a világon.

– Menj már! – Beleöklözött a karomba, de nagyon gyengéden.

Azért nem dolgozom, mert nem értek különösebben semmihez, és mert egyszer tévedésből (az enyémből) nagyot szakítottam a chicagói árutőzsdén. Utána a legértelmesebb dolgot tettem: visszavonultam, és nálam járatosabb befektetőkre bíztam a pénzemet, hogy for-
gassák. Vagyis valóban nem csinálok semmit azon kívül, hogy súlyt emelek és úszok az East Bank klubban, amelytől az én Nualám ugyanúgy el van ragadtatva, mint egész Chicagótól.

Írok is. Ezt szeretem, és mindig ezt akartam csinálni. Már megjelent pár dolgom. Nuala nagyon büszke rá, és szívesen dicsekszik vele, ha azt hiszi, hogy nem vagyok hallótávolságban.

– Hát nem nagyszerű író? – kérdezte újdonsült barátnőjétől Grand Beachen.

A másik lány vélhetőleg megkérdezte, hogy mikor leszek már híres, mert Nuala azt felelte:

– Máris híres!

Hát, egy nagyon szűk körben.

Írtam egy szerintem kéjes, ugyanakkor komikus dublini sztorit, hogy miket képzeleg össze egy fiatalember, aki megismerkedik egy Nualával nem minden hasonlatosságot nélkülöző lánnyal. A kiadó azt mondta, hogy remek példája a poétikus-romantikus erotikának. Nuala megtalálta a számítógépemben, miközben nekem dolgozott, és tetszett neki („abszolúte kurvára briliáns!”), pedig én azt hittem, hogy mélységesen meg lesz sértve.

– Ó, ha a fiatalemberek nem ilyeneket gondolnának a lányokról, ki is halt volna a fajtánk! Nekem egészen biztosan borzasztóan hízelgett volna, ha egy fiatalember ilyen kellemeseket gondol rólam!

– Most nem hízeleg?

– Megmutathatom édesanyámnak?

– Azt fogja gondolni, hogy mocskos fantáziám van.

– Nem, nem fogja!

Tudhattam volna, hogy ha Nuala Anne-re bízom a számítógépemet, ő végigbogarászik benne minden egyes mappát.

– Mikor történt? – kérdeztem, mialatt az átalakított Navy Pierhez közeledtünk.

– Úgy érted, a látomásom, bár igazából nem láttam semmit? Nem tudom! Olyan volt, mintha most lenne. Legalábbis így éreztem. De itt nem volt semmi, tehát a múltban kellett történnie... Dermot Michael, mikor ülsz

már fel velem arra a kapitális óriáskerékre a mólón, úgy, ahogy megígérted?

Számos mentséggel hozakodtam elő. Az igazság az, hogy félek a magasságtól.

– Meg a körhintára!

Mindig elszédültem a ringlispíleken.

– Szerda este.

– Nagyon jól tudod, hogy szerda este énekelek!

– Csütörtök?

Előbb-utóbb át kell esnem rajta. Talán kicsikarhatok magamnak egy kis szerelmesen gyöngéd sajnálatot, ha elhányom magamat az egyiken vagy mindkettőn.

– Klassz!

Értik már, hogy értem? Ez még mindig egy szilaj csikócska, és egyáltalán nem volna helyes, ha lekötne magát egy huszonöt éves vén kéjencnek.

Lekanyarodtam a North útnál, hogy a Stockton sztrádán keresztülverekedjem magamat a Lincoln Parkon a Websterig.

Nuala ismét hüppögött mellettem.

– Dermot Michael, itt emberek hevernek! – mormolta. – Nézd csak!

Körülnéztem, mielőtt bementünk a sztráda kivilágított alagútjába.

– Nuala, ez a strand a North út mellett!

– Halott embereket akarok mondani! Nézd, hogy lebegnek a vízen!

A tó még mindig olyan hideg volt, hogy csak egy Galway megyéből érkezett zöldfülű viselhetette el. Már megint olyan „állapotban” volt.

Befordultam a Lincoln Parkba, és megálltam a Stockton előtt. Ez egy olyan út, amely ügyesen kacskaringózik a park és az állatkert között.

– Minden rendben, Nuala?

Úgy reszketett, mintha hideg téli szél rázná.

– Holtak jönnek elő a sírjukból, a tó mossa ki őket a partra! Szörnyű vihar szólítja a halottakat!

Ijesztően hangzott, olyan ijesztően, hogy majdnem azt hittem, látom is, amit ő lát.

Odajött egy zсарu, és megdöngette a kocsni oldalát.

– Na, mi a gáz, haver?

A zсарuk megengedik maguknak, hogy türelmetlenek legyenek egy (ahogy ők látják) magamfajta taknyoshoz, ha Mercedesszel jár. Ki tudhatja, hátha droggal kereskedem. A hátsó ablakon a Notre Dame és a Marquette iskolák matricája segít néha, de nem mindig. Ha megkérdezik, miből élek, benne vagyok a slamasztikában. Ha azt felelem: „semmiből”, biztosra veszik, hogy dílerkedek. Ha azt felelem, hogy író vagyok, akkor azt gondolják, valószínűleg homokos vagyok, és ó jaj, a zсарuk még ma is elkalapálják a homokosokat. Ha mellédumálok egy kicsit, és azt mondom, hogy az árutőzsdén dolgozom, akkor mostanában ismét csak dílert gyanítanak bennem.

– A kisasszony megfázott, biztos úr.

– Csak nem? – pillantott Nualára azonnali gondoskodásra kész aggodalommal.

Megtanultam egy másik dolgot is a zсарukról, még hozzá fontosat: nem kapok büntetőcédulát, ha Nuala mellettem ül az autóban.

– Jól van, ifjú hölgy? Ne vigyük be a kórházba? A Northwestern rögtön itt van az utcában.

Nuala csakugyan olyannak látszott, mint aki megérett a kórházra. Sápadt volt, nyúzott, és remegett.

– Egy perc, és magamhoz térek, biztos úr. Időnként rám jön az ötperc. Nem komoly.

– Galwayból való, ugye? – kérdezte a rendőr.

Főleg akkor nem kapok büntetőcédulát, ha egy zсарu meghallja Nuala nyugatír kiejtését. Adja isten, hogy sose veszítse el!

– Carraroe-ból!

Ekkor a rendőr mondott néhány szót írül, amire Nuala tüstént rávágta az ír választ. Nevettek.

A nyamvatag Jenki (M. D. Coyne) természetesen kívül került a körön.

– Most már sokkal jobban vagyok, biztos úr – mondta Nuala, és mosolyt parancsolt a szájára. – Mondja, van errefelé egy temető?

A zsaru felvonta a szemöldökét.

– Szóval erről van szó? Maga is látó?

– Nem én akartam így.

– Á, sose az ember akarja, igaz?... Ebben mindenestre igaza van. Volt egy temető. Városi Köztemető, az volt a neve. Mikor megépítették a lakóparkot, valahova máshova vitték a holtakat. A városi fejesek szerint az összeszt, mások szerint csak egy részüket. Szóval, ha ezt érzi, akkor van rá valami alapja.

– Mindig van, biztos úr – mondtam.

– Ez a rendje... Nohát, uram, jól vigyázzon erre a fiatal hölgyre, mert különleges.

– Tudom én azt, biztos úr.

Nuala mintha megnyugodott volna, bár még mindig hamuszürke volt az arca. Beindítottam az autót, és manőverezni kezdtem fölfelé a Stocktonon.

– Hogy vagyunk, Nuala Anne?

– Jobban, Dermot Michael, sokkal jobban. No látod, hogy nem vagyok teljesen sükebóka? Itt sírok voltak valamikor.

– Ha te mondod, Nuala. Én sohasem kételkedtem a szavadban.

Sóhajtott.

– Édes Dermot, áruld el: miért kell meghalnia az embernek?

– Erre két válasz van, édes Nuala. Az első, hogy azért halunk meg, mert teremtmények vagyunk, és amit te-

remtenek, az meg is hal. A második, hogy a halállal nincs vége az életnek.

– Te komolyan hiszel ebben?

Nuala sajátos kapcsolatot ápol Istennel és az egyházzal. Naponta megy misére a Szent Jozafátba, amelyik ott van az ő southporti lakásával átellenben, és zöld ikertornyainak magasából úgy figyeli a környéket, mint két jóakarató sólyom. (Vasárnap velem jár misére a régi Szent Patrikba, az Adams és a Des Plaines sarkán.) Ennek ellenére egyáltalán nem biztos benne, hogy létezik egy Isten, illetve konkrétan: „Isten nagy ívben pökne az ilyen csipszszarokra, amilyenek mi vagyunk!”

Azért jár templomba, mondja, mert hátha Isten mégis törődik velünk, ami tulajdonképpen nem rossz érv.

– Azt hiszem, igazad van – jelentette ki azon a vasárnap délutánon. – Ez az egyetlen logikus válasz.

– Ugyanazok voltak, akik lent haltak meg a Lake Meadowsnál?

– Kik?

– A sírjukból kikelt holtak.

Ránéztem. Összevonta a szemöldökét, mint aki nagyon töpreng valamin.

– Azt hiszem – vélte. – Nem vagyok biztos benne.

Megmondom az őszintét, nekem a lakása sem tetszett. Négy másik zöldfülűvel lakott (csupa lánnyal, hála istennek!) egy kétszobás lakásban, amely legalább olyan zsúfolt volt, mint a dublini lakása, amikor a Trinityre járt. Tudtam, hogy abból, amit Arthur Andersonnál fizetnek neki, jobbat is megengedhetne magának. Gyanítottam, hogy ő fizeti a lakbér nagyobb részét, és a többieket is ő fogadta be, úgy, mint valamikor a kóbor cicusokat.

Nem voltam odáig a lakótársaiért sem, akik törzsvendégek voltak a Trikolórban. Bárdolatlan, ricsajos

dublini lányok, egyáltalán nem olyanok, mint az én félénk fruskám a Gaeltachtból (ez Írországnak az a része, ahol még mindig írül beszélnek). Pesztrák vagy szobalányok voltak, és többé-kevésbé illegálisan tartózkodtak az országban. Nuala kijött velük, de nem hinném, hogy nagyon odáig lett volna értük.

De ehhez megint csak nem volt közöm. Az is lehet, hogy csupán egy sznob vagyok. Mindenesetre befogtam a számat.

Megérkeztünk a faházhoz Southportban, amelyet egyelőre elkerült a szomszédban dívó tömbrehabilitáció.

Nuala átölelt, hozzám simult.

– Nem tudom, hogy bírsz elviselni, Dermot Michael. Először elvonszollak a hosszú hétvégédről, a családot mellől és arról a csodálatos helyről, aztán pedig úgy viselkedek útközben, mint egy igazi fostalicska.

Miközben megcsókoltam, megtaláltam hasának bársonyos húsát és a kemény izmokat, amelyek tartották. Boldogan sóhajtott.

– Szeretek veled lenni, Nuala – mondtam lángolóbb szavak helyett, amelyek jobban illettek volna az alkalomhoz, de veszedelmesebbek lettek volna.

– Hm – mondta. – Jó, ma este nem kell eljännöd és meghallgatnod, mikor énekelek. Nincs jobb dolgod, mint egy olyan szakadt kocsmában lógni?

– Nincs jobb dolgom, ha te énekelsz benne.

Kibújt a karjaimból – szeretném azt gondolni, hogy kedve ellenére.

– Örülni fogok, ha jössz, de nem kell jännöd.

– Tudom.

– Akkor elképzeld, hogy találkozunk?

– Felhívom George tiszit, és kiderítem, tud-e valamit arról, hogy mi történt a Lake Meadows helyén.

– Az klassz lenne. – Kiugrott a kocsiából, és felszökdécselt a lépcsőn a (hámló festésű) fehér favázas épület

első emeletére, amely valahogy megúszta az 1871-es chicagói tűzvészt. Számos korabeli házhoz hasonlóan ennek is az emeleten volt a főbejárata, amelyhez külső deszkalépcső vezetett, mert a földszint elmerült a sártengerben. A két szintet parányi lakásokra osztották fel. A földszinti hátsó bejáratot ma 180 centiméter választja el a földtől, és nem fenyegeti többé a chicagói dágvány. A lépcsőt, amely Nuala lakásához vezet, felújíthatták valamikor a 19. században, bár erre nem vennék mérget.

Visszahajtottam a belvárosba, a John Hancock Centerhez, ahol lakom. Az a kínos érzés motoszkált bennem, ami akkor szokott, ha kihagyok egy prima alkalmat. Azonkívül nyugtalanított a két transzállapot a sztrádán, továbbá aggódtam Nualáért a szobatársai miatt, meg azért, mert a kocsmában énekel.

Nem lehetetlen, gondoltam, hogy nagyon nehéz nyaralás lesz.

Ami roppant enyhe megfogalmazásnak bizonyult.